

[Dahlggaard.]

Grund, at Indførselen af Cigarer er saa ringe, at den bogstavelig talt næsten ingen Rolle spiller for Beskæftigelsen i Tobaksfaget. Jeg kan blot nævne, at den samlede Indførsel af Cigarer sidste Aar kun udgjorde $\frac{1}{3}$ af Nedgangen i Cigarproduktionen siden 1924, og derfor var det, der skete ved denne Forøgelse af Toldbeskyttelsen for Cigarer, i Virkeligheden at modarbejde en Forøgelse af Beskæftigelsen, idet det medvirkede til, at den indenlandske Tobaksindustri i Kraft af den kunde holde Cigarprisen om ikke meget saa dog noget højere, end den maaske ellers vilde være gaaet.

Derfor tillader jeg mig at sige, at Beskæftigelsesspørgsmaalet indenfor Tobaksindustrien er ikke et Spørgsmaal, der afgøres ved Vedtagelse eller Ikke-Vedtagelse af den Cigaretbeskatning, der her stilles Forslag om, men det er et Spørgsmaal om Prisnedgang i Produktionen af Cigarer, en Prisnedgang, som ogsaa Forbrugerne har retmæssigt Krav paa.

Det radikale Venstre kan altsaa ikke acceptere Cigaretbeskatningen som et Midde til Forøgelse af den samlede Forbrugsbeskatning her i Landet. Der maa, hvis vi skal deltage i denne Forhandling, Ned sættelse til paa andre Omraader vedrørende det almindelige Forbrug og vedrørende Produktionen.

Jeg skal endnu kun sige, at vi har ingen Interesse for Socialdemokratiets Forslag om Nægtelse af Sagens Overgang til anden Behandling. Der var en Gang, da Socialdemokratiet med Virkning kunde have hindret urimelige Skatter i denne Forbindelse; det var, da Landmandsbankordningen gennemførtes. Da kunde det ærede Parti have stillet sine Betingelser med Hensyn til Beskatningens Art, da havde det Magten dertil, og da anbefalede vi at gøre det. Men i det afgørende Øjeblik sluttede man op som Støtte for den nuværende Regering i Stedet for. At man nu, da man ingen Magt har, lader Musklerne spille lidt og lader Talens Torden rulle, imponerer ingen, heller ikke mig.

Der er ingen særlig Grund til at nægte dette Forslag fremfor saa mange andre, den højtærede Regering fremsætter, Overgang til anden Behandling. Vi vil være

med i Forhandlingen om disse Skattelove ud fra de Synspunkter, jeg her har antydnet. Om en Udvalgsbehandling skulde føre til, at man anmoder Ministeren om at foretage den Omarbejdelse af hele Tobaksbeskatningen, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ogsaa i Dag udtalte sig for, og som det ærede Medlem Hr. Clausager indrømmede Berettigelsen af, da vil vi fra vor Side ogsaa bifalde dette.

Willezen: Det mest ejendommelige baade ved de forelagte Lovforslag og ved den Diskussion, der føres i Dag, er jo, at begge Dele kunde fuldstændig have været undgaaet. Det var ogsaa noget af det ejendommeligste ved den Forelæggelsestale, den højtærede Finansminister holdt, at skulde man i kort populær Form udtrykke ligesom den skjulte Understrøm i den, kan man sige, det var: Ja, lille Børn, her er et Par Skattelovforslag, men jeg haaber ikke, I er saa dumme at vedtage dem. Ministeren udtrykte det temmelig aabent, i alt Fald med Hensyn til Chokoladebeskatningen, thi med Rette pointerede Ministeren, at han behøvede ikke Pengene, og ude i den almindelige Vælgerbefolkning vil man undrende, og trods de mere eller mindre sofistiske Forsøg paa at give en Begrundelse derfor, med stedse større Ret spørge: Hvorfor i al Verden skal vi have nye Skatter, naar der er Penge i Kassen?

Under Finanslovbehandlingens 1ste Akt, 1ste Scene — for at blive i den Udtryksmaade, det ærede Medlem Hr. Korsgaard anvendte —, pegede jeg i min Ordførertale paa, at den eneste naturlige Konsekvens af det Budgetforslag, der var forelagt, var at foreslaa Ophævelse af Landmandsbanklovens § 12, en Tanke, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Borgbjerg i Dag har peget paa, og som jeg lagde Mærke til, at Bladet „Politiken“ i en ledende Artikel for et Par Dage siden ogsaa antydede Sympati for, og i Virkeligheden den naturlige og ligefremme Udvej til at undgaa hele den Uro, der ikke blot er under Debatten her i Salen, men, som denne Debat jo tydelig har understreget, ogsaa findes indenfor Erhvervslivet. Det glædede mig uanøgtelig at høre det ærede Medlem Hr. Borgbjerg optræde næsten som Retsstatsmand med saa stærk en Understregning af, at det var bedst at lade